

באר התורה / הגר יעקב אשר פלדמן / מחר"ס כתוב משה' ושה"ס, ירושלים פרשת קרח

"וַיַּקְרֹב יִצְחָק בֶּן-לֹוי" - מאמר א'

"עַיְלָק כָּרֶב בָּו? אֲכֵר בָּו קִמְתָּה בָּו גָּלִיל וְדָגָן וְאַבְירָם בָּנֵי אַלְיָאָב וְגוֹי ע'כ תְּתַנְשָׁאוּ, אַלְמָלָא אַתָּם שְׁמֻעָתָם לְבַדְכָם וְהָם לֹא שְׁמַעַו הַיִתָּמָר אָוּרָמִים, עַכְשֵׂיו כּוֹלֵם קְדוּשָׁים מְדוֹעָה תְּתַנְשָׁאוּ, ע'כ. לְפָ"ז יָבוֹן הַיִתְבָּרָךְ ט' א).

בפי רשיי (שם) בד"ה בן יצחיר בן יעקב, כי כל זמן שלא הייתה מחולקת קrho, היה למשה תירוץ אשר הקבר**ה** שבקש רחמים על עצמו שלא יזכיר שמו על מחולוקתם, שנאמר הcnיס לתוכן פיו לומר סגנoria עליהם והיה העגל כלל היה. אבל "ובקהלם אל אחד כבודי" (ויחי מט ו). והיכן נזכר שמו על קrho, כאשר בעל דין מודה שכן צו לכל ישראלי במחלוקת קrho, אז נתעorder בהתייחסם על הדוכן בדברי הימים. שנאמר "בו אביאסף בן קrho בו חטא העגל. לנו גבתה מאוחר כי נטעור מכח קrho, עכ"ל.

הא לכואה מה שהאריך ליחסו עד לי ג'כ צרייך ביאור.
-
במדרש פלייה (אות תנ"ה) מה ראה קrhoח לחלק על משה שראה פרה נתעורר חטא העגל, ולא חשש לזה מכיוון שראה כפרת פרה אדومة, אדומה, עכ"ל.

הנה מה שכתב שהטעם שקרה חלק על משה משום שראה פרה בספר חממות צבי (קרח טז) בד"ה בוקר וידען, ולפמ"ש ניחא כיון אדومة, צריך ביאור מה שייכות ראה זו למחוקתו על משה. דמראעיה טעו במשמעות העגל לי אמרת אני ולא יהיה לך ולא להם, ונוראה בזה, והוא בהקדם מה שכתב בספר חנוכת התורה (חדש, שמיני) וכאן כיון שטעו קrho "כי כל העדה כולם קדושים ומדווע תנתנאו" טז) ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח. בראשי' לפ' שהייה אהרן והמדרשן ופי רשי' פירשו כולם שמעו מסיני אני ולא יהיה בוש וירא, אמר לו משה למה אתה בוש לך נבחרת. וקשה הלשון לך, וא"כ לפ' טענותו דכל ישראל נאמרה אני ולא יהיה לך וא"כ מהילך נבחרת, גם אין מובן מה תשובה זו על בושתו ויראותו מסיבת עשה בחטא העגל, וזה דקשה ליה למ"ת מה ראה קrho לחלוקת הלא לפ' טענותו יחוור החטא מהעגל. חטא העגל ובמה מרגינו.

ויל על פי דיאתא במדרש רבה (חיקת יט ח) למה כל הקרבנות זכרים ופרה אמר "וכל אשר תונן לי עשר עשרנו לך" ווצא כח כב, הפריש את לוי איזומה נקבה, מיטעם שתבא אמו ותקנח בהנה שנזכפר להם חטא העגל לפי שהוא ד' בכורים לאמותם ולא מנאים ומהנה את הנוטרים וצוא לוי כיון דעתך פראה נתכפר חטא העגל, ולכך חלק על מלעודה וסובר דכלל [למדרש שחיבש מנשה ואפרים ולפרקי דר"א חישב בפער השניה ישראל נאמר אוככי ולא יהיה לך ז' ובקרוב לאמתת ת"ל, עכ"ל, והוא משמעו ואח"כ לוי עשרין]. עכ"ב נבחר לוי לשרת לקב"ה והם חלקו עד"ר שנתבאר.

-2

יצא לנו מזה דהברור שהוא פטר רחם כלשון המדרש בדור קודש ואין ובפ' זכרון מנהם (על המדרש שם), ניל' בזה ע"פDKייל כהן ששאג בע"ז קודש מוציא קודש ע"כ אין נינה. ואף שאין חיוב מעשרות מבני אדם, עבדתו פסולה (רמב"ם הלכות ביתא מקדש פט' היי, ובמ"ב סי' קכח ס"ק קל"ז) יעקב הפריש רק מהמת נדרו שאמר "כל אשר תתן". מ"מ הבכור אין עי"ש בגמורא עריכין. ע"כ חלק קrho על משה שעשה מדעת עצמו ח"ז' ומהנה במנייע לעובדה.

לאחרן לכ"ג ועבודתו פסולה. לאחרן לכ"ג ועבודתו פסולה. אך יי' להלוא כוונתו לשם היה זהה לפ"ז **אתוי שפיר** דנברחר קחת כיון דהברור גרשון אין נינה. אך יקשה (ויקרא רבה יג), שחשב שモוטב שיתלה סרכחן העגל כי ולא יתלה מדווע נברח בן עמרם, הא עמרם בכור וצטרך להיות יצחרר אביו קrho. הסרחן בישראל, או כמי'ש במדרש רבba (שם) שראה שנהרג חור שחייה וציד לומר דהא דבכור אין נינה משום דהוא קודש ואין קודש נבאי ויקום ח"ז אם יהרג במקדש ה' כהן ונבאי" (איכח ב') ואין להם מוציא קודש, זה דוקא קודם חטא העגל אז היה קדושה בבכורות, תקנה ח"ז. ע"כ כאשר ראה פרה אדומה שנצטווה אלעד להקריב אבל אחר חטא העגל והבכורות חטאו שוב נמנים.

לפ"ז אתוי שפיר דאמר לו משה לאחרן למה אתה בוש וירא מפני חתק ט' כב), ע"כ היה לו מקום לחולוק על משה שעשה מדעת עצמו בכורות העגל, אדרבא ואיפכא מסתبرا, לכ"ג בגל שהיתה העגל ועכשו לאחרן לכ"ג אשר הוא כהן ששאג בע"ז. אבל באמת משה נצטויה ע"ז בכורות נמנים לכך נברח, שלא"כ בגל הייתך נלכבר לא היה מפי הגבורה, כמו'ש "ויאתת הקרב אליך את אהרן" (תזכות כה א ודו"ק, וברח נזיהה בגול בגדבָר שבד בטענו מושבך בז' ברכבתך אמרה עירבי

ובחר, ודוקא בಗל היבר שנקז בוט ממנו מושם כך נבחרת אתה, עכ"ל.
ומתobar שפיר דברי המדרש, והוא דע"י שראה פרשת פרה אדומה
עכ"ל.

ולמהתbaar יש לפיש, דילן נתעורר קrho לחילוק על משה אחר שראה
שבאה לכפר על חטא העגל ונצטווה עליה אלעזר ולא אהרן, ולכן חילק
פרשת פרה אדומה ושינוי מחלוקת על מושבה בשולן, ואישו שיבח צייר יול וושר.

۷

על מחלוקתם רואים להאי איזטולא מרלעדי היוציא מהן
משמעותם של ארבעת הכתובות, ובהזאת ממקום חילוק על -**ד**-
משה שאינו מינויו של אהרן עפ"י הקב"ה, לפי שאין לנו את אהרן **בספר ייט לב** (קרח) והנראה לי בהקדם להבini המדרש (חובא בישמה משם ר' יפ' קרח) מה ראה קרח לחילוק, פרה אדומה ראה. והוא פלא: **גס מבואר** מה שהתוורת הזכירה כאן את ייחוסו של קרח, משום שהוא **קרוב לשם**, כי איתא במדרש (במ"ר י"ח היבאו הסיבה למחלוקת, וא"כ מטעם זה היה צריך להזכיר גם את יעקב רשי"י (טו ז) עניון הטעתו, ראה שלשלת גדולה יותראה ממנו שמו אללו).

אל דלאוורה מצינו סתירה לה מה דאיתא במדרש (שם יג) אמר
ומחלוקתו של קרחה היה אח"כ.
גם בתהילים (קו טז) "ויקנאו למשה" וגוי, (שם יז) "תפתח ארץ ותבלע אהרן מوطב יתלה הסרחו בי ולא בהם, אמר לו הקב"ה חיך לא תזוז
דעתנו ונכס על עדת אבירם" וגוי, (שם טט) "יעשו עגל בחורב וישתחוו מן הפליטין שלו לעולם, שנאמר "וון המקדש לא יצא" (אמור כא יב),
למסכה" וגוי. גם בן מוקד מעשה קרחה למעשה העגל, הלא דבר ועיין מה שכתבתי לעמלה פרשת שמיני (ד"ה או יאמה), הרי שאדרבה
מושום זה נבחר להיות כהן, וכמו שכותב מוזלה"ה (ישם ממש, פר' שמיני
הוא).

ויל דאיתא במדרש רבba (כי תsha מג ז) והובא גם ברש"י בפסוק "אנכי דיה עד ביאורו" לפרש لما אתה בוש לך נבחרת (רש"י שמיני ט).
ויל דאיתא במדרש רבba (ב) ויזיל ולמה אמר לשון יחיד אלקיך, ליתן פתחון **אמנו** בעומת זה מצינו במדרש (פדר"כ ד מא) הובא ברש"י פרשת חקkt
 ה' אלקייך" ויתרו כ ב) פתחון אמרו "למה ה' יחרה (להין ט כב), ונחתם אותה אל אלעזר (שם ג), לפי שאחרון עשה את העגל
 פה למשה ללמד סגוריית במעשה העגל. וזהו שאמרו "למה ה' יחרה (להין ט כב), ונחתם אותה אל אלעזר (שם ג), לפי שאחרון עשה את העגל
 אפק בעמך" כי תsha לב' אי, לא להם צוית לא והוא לכם אלהים אחרים לא ניתנה לו לעבודה זו, שאיין קטיוור נעשה סניgor. הרי מזה מוכח
 אלא לבדי עציל. והנה במחוליקת קrhoת אמרו "רב לכט כי כל העדה שאהרן נבחר רך בשביל בניו. ומזה מצא קrhoת את לבבו לעורר על
 כלום קדושים וגוי ומדוע תנחשאו" (קrhoת טז). ורש"י הביא שם **הכהונה של אהרן**, כי גם הוא כמיهو שלשלת גدولיה יוצאת ממנה.
 מדרש תנחותמא (שם ז) ויזיל המדרש ויקחלו עליהם קrhoת, וא"ר רב לכט וזה שאמור המדרש מה ראה קrhoת לחולק פרה אדומה ואה, עכ"ל.

כִּי כָל הַעֲדָה כֹּלֶם קְדוּשִׁים וְכֹלֶם שָׁמְעוּ בְּסִינִי אֲנֵci הֵי אַלְקִיךְ וּמְדוֹעַ